

[Pelle Voigt]

samt at sikre, at ingen atomretningslinjer kan godkendes med dansk tilslutning uden Folketingets forudgående godkendelse.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 6).

Jeg regner ikke med, at ministeren med begejstring og kyshånd vil tage imod denne resolution. Jeg regner med, at vi får ministerens kommentar til dagsordensforslaget, men jeg kunne godt tænke mig, at vi især fik en kommentar til og en vurdering af mulighederne for sammen med andre NATO-lande at rejse denne diskussion og få nedsat et udvalg med henblik på at revidere NATOs førstebrugsstrategi.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Der er fremsat følgende forslag til motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i de videre forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Inden debatten kommer til at foregå på et helt skævt grundlag, vil jeg gerne lige rette den misforståelse, ministeren begyndte med at kaste ind i debatten her straks fra starten, hvor han påstod, at forespørgerne skulle have misforstået indholdet i de ændringer, der er sket.

Der er ifølge mine kilder sket regulære ændringer – jeg må indrømme, at jeg ikke har fået noget at vide af ministeren, for det får vi jo ikke – på tre punkter i atomstrategien eller i retningslinjerne, eller hvad man nu vil.

Det første punkt er, at man nu mere end tidligere fokuserer på, at der skal angribes direkte ind på sovjetisk territorium, også i forbindelse med førstegangsbrug.

Det andet er, at man mere direkte fokuserer på, at atomvåben skal bruges som politisk signal; det vil altså sige en sænkning af atomtærsklen i modsætning til det, ministeren var inde på: en hævnning af atomtærsklen.

Det tredje punkt er, at man nu har indbefattet søkrigen i retningslinjerne, hvad der ikke var tale om tidligere. Og netop på søkrigsområdet er der jo vedtaget nogle meget offensive retningslinjer. Derfor er der faktisk tale om dybtgående ændringer af retningslin-

jer og atomstrategien i forbindelse med dette her.

Jeg vil senere komme nærmere ind på det og også stille ministeren en række spørgsmål om det, men jeg syntes, det var nødvendigt her ved debattens start at gøre klart, at vi altså ikke har misforstået noget. Vi ville have misforstået noget, hvis vi alene skulle have henholdt os til ministerens oplysninger, men heldigvis findes der andre måder at fremskaffe oplysninger på her i verden end gennem ministeren.

Lasse Budtz (S):

Efter Socialdemokratiets mening er det trist af flere grunde, at det er rimeligt, at vi i dag genoptager diskussionen om førstegangsbrug af atomvåben. Det er for det første trist, fordi NATO trods sin defensive karakter rent faktisk planlægger ud fra en overbevisning om, at det i en krigssituation kan blive nødvendigt at være den første til at bruge atomvåben.

Det er for det andet trist, fordi de to supermagter stadig ikke har kunnet indgå aftaler, som nedskærer antallet af atomvåben, og heller ikke har indledt forhandlinger om netop undgåelse af førstegangsbrug ud over det, man har strejft f.eks. i Genève.

Det er for det tredje trist, fordi vi i Socialdemokratiet ikke har indtryk af, at regeringen har haft hjertet med sig i forsøg på at rejse spørgsmålet om internationale forhandlinger om nej til førstegangsbrug. Det er uundgåeligt at få det indtryk, at regeringen stort set retter sig efter, hvad der er synspunktet i regeringskontorerne i Washington. Men så enkelt burde man ikke anskue problemerne, for så overlader vi jo hæmningsløst alt til supermagterne, og det bør europæerne ikke gøre, selv om en af supermagterne er vores allierede og den forsvarspagt, vi er medlem af, er defensiv i sin karakter. Og var den ikke det, kunne Danmark jo heller ikke være medlem.

Jeg synes, det er uundgåeligt at udtrykke en dyb bekymring over, at forhandlingerne i Reykjavik ikke førte til noget, og at supermagterne efter Reykjavik i stedet for at udnytte de muligheder, Reykjavik trods alt syntes at fremkalde eller understrege, nu tilsyneladende bevæger sig bort fra hinanden til